

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 570/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti JURČO JÁN, spol. s r. o., Dovalovo 174, IČO 31 601 456, zastúpenej advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Povožnícka 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 18 Cb 73/2018-103 zo 16. novembra 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 50/2019 z 24. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti JURČO JÁN, spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti JURČO JÁN, spol. s r. o., Dovalovo 174, IČO 31 601 456 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Cb 73/2018-103 zo 16. novembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 50/2019 z 24. októbra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“, spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobkyne v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 18 Cb 73/2018 domáhala zaplatenia sumy 41 714,51 € s príslušenstvom. Okresný súd napadnutým rozsudkom zo 16. novembra 2018 žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na to, že je právnickou osobou prevádzkujúcou malú vodnú elektrárňu, je teda výrobcom elektrickej energie a vlastníkom zariadenia na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Na účely preukázania

práva na podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov v súlade so zákonom č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore obnoviteľných zdrojov energie“) vydal Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“) sťažovateľke potvrdenie o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, a to na roky 2014 až 2028. Na účely zabezpečenia podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie vydal 24. apríla 2014 ÚRSO rozhodnutie, ktorým pre sťažovateľku schválil na obdobie od roku 2014 do 22. decembra 2028 pevnú cenu elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 71,37 eur/MWh. Sťažovateľka ako výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov energie s právom na podporu v zmysle zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie a žalovaný ako prevádzkovateľ distribučnej sústavy uzavreli 11. júna 2014 zmluvu o doplatku č. 87/2014/D s platnosťou do 31. decembra 2014. Zmluvu o doplatku na rok 2015 žalovaný so sťažovateľkou uzatvoriť odmietol s odôvodnením, že zariadenie sťažovateľky stratilo nárok na podporu z dôvodu nesplnenia si oznamovacej povinnosti určenej zákonom o podpore obnoviteľných zdrojov energie. V zmysle uvedenej sankcie si výrobca elektriny, teda sťažovateľka, nemôže uplatniť právo na doplatok, ak si nesplní oznamovaciu povinnosť spočívajúcu v oznámení o uplatnení podpory vo forme doplatku vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, pričom zákon ukladá povinnosť tieto skutočnosti oznámiť jednak ÚRSO, ako aj prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy. Sťažovateľka si uvedenú povinnosť splnila 3. júna 2014 vo vzťahu k ÚRSO, avšak podľa jej názoru splnenie ohlasovacej povinnosti voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, resp. voči ÚRSO nie je podmienkou poskytnutia podpory, a preto s ohľadom na celkové množstvo vyrobenej elektriny za obdobie roku 2015 predstavuje celková výška doplatku sumu 41 714,51 eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť sťažovateľke.

4. Sťažovateľka je presvedčená, že sa na ňu „nevzťahuje povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona o podpore OZE a to z dôvodu prechodných ustanovení právnej úpravy zákona č. 382/2013 Z. z. Na to, aby mu vzniklo právo na podporu, musel sťažovateľ splniť povinnosť v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona o podpore OZE, avšak v znení účinnom do 31.12.2013, t. j. sťažovateľ musel predložiť SSE ako prevádzkovateľovi

regionálnej distribučnej sústavy potvrdenie o pôvode elektriny, čo aj urobil, pričom táto skutočnosť nie je medzi stranami sporná. Sťažovateľ teda splnil všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na podporu v zmysle zákona o podpore OZE v znení účinnom do 31.12.2013, ktoré sa na podporu výroby zo špecifikovanej malej vodnej elektrárne vzťahujú.“.

5. Argumentácia sťažovateľky v podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu pozostávala z troch tvrdení, a to, že „(i)... zo strany sťažovateľa bola notifikačná povinnosť splnená, (ii) notifikačná povinnosť bola splnená nad rámec zákona, nakoľko sankčný mechanizmus na sťažovateľa nemožno aplikovať z dôvodu, že svoje zariadenie uviedol do prevádzky pred 1. januárom 2014 a napokon (iii) z dôvodu, že sankcia je navyše v rozpore s ústavne chráneným právom vlastníť majetok a v rozpore s právom Európskej únie.“.

6. S poukazom na už citovanú argumentáciu považuje sťažovateľka odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu nielen za nesprávne, ale aj nepreskúmateľné a nezákonné. Zmätočnosť a arbitrárnosť postupu okresného súdu okrem absencie náležitého odôvodnenia umocňuje aj skutočnosť, ako si okresný súd postupne osvojoval argumentáciu v neprospech sťažovateľky, avšak na jej tvrdenia, resp. na v jej prospech znejúce dôkazy neprihliadal, čo evokuje porušenie zásady rovnosti zbraní, pričom takýto postup je v príkrom rozpore s princípom právnej istoty.

7. Napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vytýka, že jeho odôvodneniu chýba „riadne a presvedčivé vysporiadanie sa najmä s argumentáciou o prednosti komunitárneho práva a potrebe prihliadať na účel smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES.“.

8. Porušenie jej práva vlastníť majetok sťažovateľka odôvodňuje tým, že „nárok sťažovateľa ako výrobcu elektriny na podporu vo výške stanovenej a garantovanej na základe Zákona o podpore OZE na obdobie 15 rokov je potrebné považovať za majetok resp. vlastníctvo chránené čl. 20 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu.“.

9. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka sumarizuje porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu všeobecnými súdmi, a to:

„a) z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu (nesprávny výklad intertemporálnych ustanovení a nesprávny výklad obsahovej stránky notifikačnej povinnosti sťažovateľa)

Z ústavného hľadiska je nevyhnutné, aby sa pri vytváraní právneho základu na rozhodovanie vo veci samej dôsledne aplikovali aj prechodné a záverečné ustanovenia právnych predpisov relevantné pre rozhodnutie v danej veci, predovšetkým tie ustanovenia, ktoré upravujú časovú pôsobnosť nových právnych predpisov. Nerešpektovanie týchto prechodných a záverečných ustanovení (o časovej pôsobnosti nových právnych predpisov) považuje ústavný súd za ústavne neakceptovateľný zásah do právnej istoty účastníkov zmluvných aj iných právnych vzťahov, ktorí by boli takto pozbavení jedného z dôležitých komponentov právnej istoty - predvídateľnosti dôsledkov ich právnych úkonov v spojitosti s právnou úpravou platnou a účinnou v čase uskutočňovania týchto právnych úkonov.

b) nevysporiadaním sa s kľúčovou argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia práva vlastníť majetok a o prednosti komunitárneho práva a potrebe prihliadať na účel smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES (o podpore kogenerácie založenej na dopyte po využiteľnom teple na vnútornom trhu s energiou, ktorou sa súčasne mení a dopĺňa smernica 92/42/EHS ako aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/77/ES o podpore elektrickej energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov na vnútornom trhu s elektrickou energiou).

Uvedený postup, ktorý aplikovali oba sudy zakladá pochybnosti o správnosti a vierohodnosti ich rozhodnutí. Takéto rozhodnutia potom vykazujú známky arbitrárnosti a narúšajú dôveru v súdny systém.“

10. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie sťažovateľkou označených práv napadnutými rozhodnutiami, napadnuté

rozhodnutia zruší, vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a obdobne aj čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv napadnutými rozhodnutiami, ktorým vytýka ich nedostatočné odôvodnenie a považuje ich za arbitrárne a nesprávne z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

20. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu bol príslušný krajský súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie okresného súdu v tejto veci, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie ňou označených práv rozsudkom okresného súdu zo 16. novembra 2018, odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

22. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04).

23. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ právny poriadok poskytuje iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

24. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti štandardne vychádza z názoru, že na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod. Následkom toho sa ústavný súd pri posudzovaní otázky o prípustnosti dovolania v zásade obmedzuje, avšak pri predbežnom prerokovaní ústavných sťažností je vždy povinný preskúmať svoju vlastnú právomoc z toho hľadiska, či tejto právomoci nepredchádza právomoc iného súdu, ktorý by bol oprávnený sťažovateľovi poskytnúť ochranu pred namietaným porušením ním označovaných základných práv a slobôd.

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka považuje aplikáciu právneho predpisu krajským súdom v napadnutom rozsudku, a to ustanovenia zákona

o podpore obnoviteľných zdrojov energie v časti týkajúcej sa notifikačnej povinnosti sťažovateľky, za nesprávnu. Zároveň je presvedčená, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je nedostačujúce z hľadiska jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie a že sa krajský súd adekvátne nevysporiadal ani s jej argumentáciou o prednosti komunitárneho práva a potrebe prihliadať na účel smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/8/ES.

26. Ústavný súd v danej súvislosti konštatuje, že sťažovateľkou predstretá argumentácia vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia korešponduje s dovolacím dôvodom zakotveným v § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* [odmietnutia spravodlivosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017)]. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 314/2020).

28. Súčasne námietky sťažovateľky smerujúce k nesprávnej aplikácii právneho predpisu korešpondujú s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 33/2017 z 29. novembra 2017). Samozrejme, túto situáciu nemožno stotožniť so zmätočnosťou odôvodnenia rozhodnutia, ktorá sa dá podriaďiť pod dôvod dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže taká chyba neumožňuje riadne odôvodniť dovolanie podané z dôvodu podľa § 421 CSP.

30. Zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prekovania ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala, a teda nevyužila právny prostriedok, ktorý jej zákon priznáva na ochranu jej základných práv a slobôd, čím nerešpektovala subsidiárne postavenie ústavného súdu. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie totiž nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý, ako z už uvedeného vyplýva, môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala

inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovateľka v danom prípade mala.

31. Pokiaľ ide o eventuálne ďalšie námietky, ktoré nie je možné uplatniť v dovolacom konaní, riešenie poskytuje § 124 posledná veta zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. V takom prípade je teda potrebné najprv vyčerpať námietky dostupné pre dovolacie konanie a až následne využiť ústavnú sťažnosť (v rozsahu súvisiacom aj s výsledkom rozhodovania dovolacieho súdu).

32. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti netvrdila a už vôbec nepreukázala, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jej prípadu teda neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

33. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako neprípustnú a argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu označených práv sa bližšie nezaoberal.

34. Pretože bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu